

Divertismentul nu aduce fericirea, dar poate cauza depresia

Proximitativ tot ce se întâmplă în societatea actuală este aproape determinat mediatic. Noi, când spunem „societate mediatică”, vorbim de o societate în care omul are un contact cu mass-media mult mai important decât contactul cu persoana umană. Este un om dependent de mesajele mass-media, e o societate care se mișcă în ritmul mass-media.

Gândiți-vă că procesul economic e dependent de procesul mediatic, procesul politic e dependent de procesul mediatic. De ce? Mass-media reușește să controleze foarte bine imageria colectivă, stereotipiile, deci tot ce înseamnă mental colectiv. Masa critică, care gândește într-un anumit fel, aceea controlează mentalitatea tuturor oamenilor. Ei bine, mass-media intră în acest proces și se adresează maselor, deci nu indivizilor, nu persoanelor. E foarte greu să te sustragi de la așa ceva. De aceea, aproape tot ceea se întâmplă în societate este determinat de cultura mediatică, de mass-media.

Și atunci, apare problema aceasta a fericirii. Ce-și dorește omul în viață este fericirea, dar această fericire pentru unul înseamnă o mașină mai performantă, pentru altul o casă la țară, pentru altul, o îmbrăcăminte mai așa, pentru altul o pereche, un însoțitor sau o distracție mai nu știu cum. Fiecare în

spate are dorința de a fi fericit, însă această fericire capătă cu totul și cu totul alte reprezentări, în funcție de experiența culturală pe care a avut-o. Aici, mass-media joacă rolul principal și în genere, orientează persoana umană către ținte false, care promet mult și satisfac puțin.

Atunci omul intră într-un cerc vicios, căutând o direcție în care nu poate să afle adevărul, adică acea pace lăuntrică pe care o presupune fericirea (să nu ne amăgim, poți să obții toate lucrurile din lumea asta, dacă nu ai pacea înlăuntru, nu poți fi fericit). Înlăuntru lor apare și se lărgeste tot mai mult hăul acesta și frica de el însuși. De aceea, caută în afară permanent. Însă, cu timpul, își dă seama că nu mai are scăpare, și devine prizonier al procesului acestuia depresiv de demotivare. Din păcate, tot mai mulți ajung în această situație.

Ca și concluzie, cred că trebuie să ne trezim și să căutăm acolo unde putem găsi fericirea, în relația cu oamenii, în relația cu noi înșine, pentru că oamenii nu mai au experiența vieții lor lăuntrice, și în ultimă instanță, în relația cu Dumnezeu. Din cercetările care s-au realizat în State, și din ce în ce mai mult în Occident (la noi în România mai puțin pentru că nu sunt fonduri) relația cu Dumnezeu reușește să aducă omului o împlinire pe care nu i-o poate conferi nimic altceva în societatea actuală.

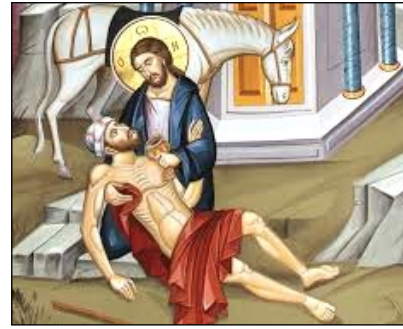
(Profesor Virgiliu Gheorghie)

13-19 noiembrie	L	7:30-9:00 18:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sf. Ierarh Nectarie de Eghina	†) Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului, și mama sa Antuza
	M	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)	† Sf. Apostol Filip; Sf. Grigorie Palama, arhiep. Tesalonicului (Lăsatul secului pentru Postul Nașterii Domnului)
	M	7:30-9:00 17:00-19:30	Acatistul și Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sf. Ioan Rusul și Sfântul Maslu	†) Sf. Cuvios Paisie de la Neamț; Sf. Mucenici și Marturisitori: Gurie, Samona și Aviv diaconul - Începutul Postului Nașterii Domnului
	J	7:30-9:00	Sfânta Liturghie (Parastase)	† Sf. Apostol și Evanghelist Matei
	V	7:30-9:00 18:00-19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sf. Mucenic Efrem cel Nou	Sf. Ier. Grigorie Taumaturgul, Episcopul Neocezareei, și Ghenadie, patriarhul Constantinopolului; Sf. Cuv. Lazăr Zugravul
	S	7:30-9:00 17:00-18:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Vecernia și Acatistul Sf. Luca al Crimeii	Sf. Mare Mucenic Platon; Sf. Mucenici Roman și Zahau
	D	7:30-11:00	Utrenia, Acatistul și Sfânta Liturghie	Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mucenic Varlaam

Duminica a 25-a după Rusalii Pilda samarineanului milostiv

În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-L și întrebându-L: *Învățătorule, ce să fac eu ca să moștenesc viața cea de veci? Dar Iisus l-a întrebat: ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși.*

Atunci Iisus i-a spus: *drept ai răspuns, fă aceasta și vei fi viu.*

Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: *și cine este aproapele meu?*

Iar Iisus, răspunzând, a zis: *un om oarecare se cobora din Ierusalim în Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, s-au dus, lăsându-l abia viu.*

Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea, dar, văzându-l, a trecut pe alături.

Tot așa și un levit, sosind la acel loc, a venit, a văzut și a trecut pe alături. Dar un samarinean care era călător, ajungând lângă lângă el și văzându-l, i s-a făcut lui milă de el.

Și, apropiindu-se, i-a legat rănilor turnând peste ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe asinul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a avut grijă de el.

Iar a doua zi, la plecare, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: *ai grijă de el și ce vei mai cheltui, când mă voi întoarce eu îți voi da înapoi.*

Deci care din acești trei ți se pare că a fost aproapele celui care căzuse în mâinile tâlharilor?

Iar el a răspuns: *cel care a făcut milă cu el.* Atunci Iisus a zis către el: *du-te de fă și tu asemenea.* (Sfânta Evanghelie după Luca 10, 25-37)

Samarineanului milostiv

Pilda este ușor de înțeles, dar Iisus este acela care întreabă pe învățătorul de lege: *„Care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?”*, răspunsul nu putea fi altul decât cel dat: *„Cel care a avut milă de el”*. Și Iisus i-a zis: **„Mergi și fă și tu asemenea”**. Este cuvântul cu care se începe această pildă și desigur, cea mai bună și mai potrivită aplicare a ei.

Samarineanului milostiv	1
Despre duhul curviei și al poftelor trușesti	5
Sfatul lui satana despre biserică	6
Pașii de mare preț	7
Lipsa smereniei	7
Ispita	7
Divertismentul nu aduce fericirea, dar poate cauza depresia	8

cheie această pildă și desigur, cea mai bună și mai potrivită aplicare a ei.

Tot Mântuitorul spune: *„În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii”* (Mat. 22, 40), iar Sfântul Ev. Marcu spune că *„mai mare decât aceasta, nu este altă poruncă”*. De fapt, iubirea lui

Sfântul Filotei Sinaitul
„Așa se cuvine să umblăm în fiecare zi, ca și cum ar trebui să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu.”

Dumnezeu și iubirea aproapelui sunt una și aceeași virtute, fiindcă **există un singur motiv pentru care îl iubim pe Dumnezeu și pe aproapele: Dumnezeu.**

Pe lângă iubirea cu care trebuie să iubim pe Dumnezeu, Mântuitorul ne poruncește, prin aceste cuvinte, să iubim pe aproapele nostru. Această iubire de aproapele, Mântuitorul nu numai ne-o poruncește, ci El însuși ne-a dovedit-o prin pilda vieții Sale. Toți Apostolii au trăit în chip deosebit virtutea iubirii frățești.

Sfântul Ioan Evanghelistul era atât de mult stăpânit de focul iubirii acesteia, încât ajuns la adânci bătrâneți repeta aceste cuvinte ale Domnului Iisus: **„Fraților, iubiți-vă unul cu altul”** și adăuga, asigurând pe cei pe care-i îndeamnă la iubire, că această iubire frățească e porunca Domnului și împlinirea ei ajunge pentru câștigarea fericirii veșnice.

Iubirea aproapelui e necesară ca și iubirea lui Dumnezeu; nici nu poate exista una fără cealaltă. De aceea, tot Sfântul Ioan adaugă: **„Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut, nu poate să-L iubească”** (I Ioan 4, 20).

Mântuitorul numește această iubire frățească „Porunca Mea”, poruncă pe care Mântuitorul o vrea împlinită cu atâta plinătate, încât să fie egală cu iubirea cu care Hristos ne-a iubit pe noi: **„Precum v-am iubit Eu”**. Noi, care suntem creștini și purtăm prin botez numele lui Iisus Hristos, avem datoria să practicăm virtutea iubirii frățești. Mântuitorul poruncește să iubim și pe dușmanii noștri: **„Iubiți pe dușmanii voștri”** (Luca 6, 27).

Prin practicarea iubirii frățești, faptele creștinului bun se deosebesc de faptele tuturor celorlalți semenii. Prin practicarea iubirii frățești se cunoaște adevăratul ucenic al lui Iisus Hristos. Mântuitorul însuși

ne cere acest lucru când zice: **„Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții”** (Ioan 3, 35).

Sfântul Apostol Pavel, când vorbește despre iubire, zice că în momentul în care am avea cele mai de seamă virtuți și cele mai mari merite, vom fi îndepărtați de la fericirea cerească, pentru că **lipsite de merit sunt toate virtuțile dacă nu sunt însoțite de iubire.**

Stăpânit de dragostea lui Dumnezeu și a semenilor, **Sfântul Apostol Pavel a scris cel mai frumos imn al dragostei creștine, când zice: „De aș grai în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de-aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință și de-aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieste, nu se laudă, nu se trufeste. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată”** (I Cor. 13, 1-8).

Sfântul Ioan Gură de Aur zice că Mântuitorul a însemnat și deosebit pe ucenicii săi cu semnul iubirii, fiindcă **iubirea frățească e semnul deosebit al celor care îl urmează pe Hristos.**

Ca să iubești nu-i nevoie de mușchi puternici, nici de multă sănătate; chiar bolnav fiind sau istovit de puteri poți iubi. Sfântul Apostol Pavel zice că atunci când se afla în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, atunci simțea puterea lui Dumnezeu care-l întărea; atunci când se simțea slăbit de

Pașii de mare preț

Un pustnic bătrân, mergând spre biserică, se gândea: „Am să-mi mut chilia mai aproape de biserică, să fac mai puțin efort. Sunt bătrân și bolnav și chilia mea e departe de biserică.” Și tot mergând, a auzit pași în urma sa. Privind înapoi, a auzit un înger care scria ceva „Ce scrii acolo, Sfinte îngere?” l-a întrebat pustnicul. „Scriu pașii tăi spre biserică.” Atunci, pustnicul își zise: „O să-mi mut chilia în vârful muntelui ca Sfântul înger să-mi noteze cât mai mulți pași”.

Dumnezeu este atât de bun, încât și efortul de a merge la biserică ți-l socotește faptă bună.

Lipsa smereniei

Un frate. Murind acesta, i-a rămas un copil de trei ani.

Sihastrul, auzind de moartea lui, a mers acolo, a luat pruncul și l-a dus cu sine în chilia lui. Și copilul nu a văzut pe nimeni niciodată, decât pe bătrânul care îl hrănea și îl educa. Tot timpul stătea în pustie, rugându-se și laudând pe Dumnezeu. Și așa a petrecut 18 ani, apoi a murit.

După îngroparea lui, sihastrul a început a se ruga lui Dumnezeu să-i descopere în care ceată de sfinți este copilul educat de el. Și i-a arătat Dumnezeu că ședea într-un loc plin de toată necurăția și tristețea.

- Doamne, ce este nedreptatea asta? Sau nu este curat acest copil de toate spurcăciunile lumești? El te lauda, te preamărea pe tine în fiecare zi. Postea, priveghea, ostenea, și nici un păcat lumesc n-a săvârșit. Față de om sau femeie n-a văzut. Și acum îl văd în acest loc, osândit? Dar noi care suntem așa păcătoși

ce nădejde de mântuire mai avem? Vai! Vai!” Și așa sta plângând și tânguindu-se. Atunci îngerul Domnului a zis către el:

- De ce plângi așa, bătrânule, pentru copilul acela? Smerenia de ce nu l-ai învățat? Pentru că avea mândrie mare în inima sa, socotindu-se pe sine pentru curățenia lui, mai vârtos decât toți din lume. Și cu acest gând în inima sa a murit. Deci să cunoști că nu este nedreptate la Dumnezeu, pentru că tot cel ce se înalță pe sine este necurat înaintea lui Dumnezeu.

Aceasta zicând îngerul, sa făcut nevăzut iar bătrânul înțelegând s-a rugat mult și a plâns neîncetat pentru pierderea copilului.

Voiesc mai de grabă să fiu biruit și să am smerenie, decât să fiu biruit și să am mândrie.

Ispita

Un tânăr, spovedindu-se la preot, se plânga:

- Părinte, sunt ispitit mereu. Mă încearcă ispita și sunt mereu tulburat sufletește din această cauză”.

Zis-a părintele:

- Fiule, poți să oprești păsările ce trec deasupra casei tale? Nu! Important este ca tu să ai grijă ca ele să nu-și facă cuib la tine. Așa e și cu ispita. Câtă vreme nu se cuibărește în sufletul tău, tu trebuie să o alungi degrabă. Și așa îți vei păstra sufletul curat.

Și tânărul plecă încurajat de sfatul părintelui.

Ispita nu-i păcat, decât atunci când gândul tău a acceptat-o.

rea ce ni se întâmplă în vremea somnului face arătată boala ce șade tăinu-ită în ascunzișurile sufletului.

De aceea și Doctorul sufletelor noastre a pus doctoria în ascunzișurile sufletului, unde știe că stau și pricinile bolii, zicând: **«Cel ce caută la muiere spre a o pofti pe dânsa, a și preacurvit cu ea întru inima sa»**. Prin aceasta a îndreptat nu atât ochii cei curioși și desfrânați, cât sufletul cel așezat înăuntru, care folosește rău ochii cei dați de Dumnezeu spre bine.

De aceea și cuvântul înțelepciunii nu zice: **«Cu toată străjuirea păzește ochii tăi»**, ci: **«Cu toată străjuirea păzește inima ta»**, aplicând leacul străjuirii mai ales aceleia care folosește ochii spre ceea ce voiește. Așadar aceasta să fie paza cea dintâi a curăției noastre: de nu va veni în cuget amintirea vreunei femei, răsărită prin diavoleasca viclenie, bunăoară a mamei, sau a surorii, sau a altor femei cucernice îndată să o alungăm din inima noastră, ca nu cumva, zăbovind mult la această amintire, amăgitorul celor neiscușiți să rostogolească cugetul de la aceste fețe la năluciri rușinoase și vătămătoare.

De aceea și porunca dată de Dumnezeu primului om ne cere să păzim capul șarpelui, adică începutul gândului vătămător prin care acela încearcă să se șerpuiască în sufletul nostru, ca nu cumva prin primirea capului, care este prima răsărire a gândului, să primim și celălalt trup al șarpelui, adică învoirea cu plăcerea și prin aceasta să ducă apoi cugetul la fapta neîngăduită. Ci trebuie, precum este scris: **«în dimineață să ucidem pe toți păcătoșii pământului»**, adică prin lumina cunoștinței să deosebim și să nimicim toate gândurile păcătoase de pe pământ, care este inima noastră, după învățătura Domnului; și până ce sunt încă prunci, fiii Vavilonului, adică gândurile viclene, să-i ucidem, zdrobindu-i de piatră, care este Hristos.

Căci de se vor face bărbați prin învoirea noastră, nu fără mare suspin și grea osteneală vor fi biruiți. Dar pe lângă cele zise din Sfânta Scriptură, bine este să pomenim și cuvinte de ale Sfinților Părinți. Astfel Sfântul Vasile, zice: **«Nici muiere nu cunosc, nici feciorelnic nu sunt»**. El știa că darul fecioriei nu se dobândește numai prin depărtarea cea trupeză de muere, ci și prin sfințenia și curăția sufletului, care se câștigă prin frica lui Dumnezeu. Mai zic Părinții și aceea că nu putem câștiga desăvârșit virtutea curăției, de nu vom dobândi mai întâi în inima noastră adevărata smerenie a cugetului; nici de cunoștința adevărată nu ne putem învrednici, câtă vreme patima curviei zăbovește în ascunzișurile sufletului.

De aceea suntem datori să ne nevoim nu numai cu înfrânarea trupului, ci și cu zdrobirea inimii și cu rugăciuni dese împreunate cu suspine, ca să stingem cuptorul trupului nostru, pe care împăratul Vavilonului îl aprinde în fiecare zi prin ațățările poftei, cu rouă venirii Sfântului Duh. Pe lângă acestea, **armă foarte tare pentru acest război avem privegherea cea după Dumnezeu**. Căci precum paza zilei pregătește sfințenia nopții, așa și privegherea din vremea nopții deschide sufletului calea către curăția zilei. (va urma)

(„Filocalia sfințelor nevoițe ale desăvârșirii”, Vol. 1, Ed. Harisma, București, 1993)

Sfatul lui satana despre biserică

Un diavol era foarte supărat că un om pe care-l ispitise se hotărâse să meargă la biserică. Atunci, el s-a dus la Satana întrebându-l ce să facă. Acesta i-a răspuns: **„Fă-l să se preocupe în biserică de lucruri mărunte, să se gândească, de pildă, că preotul nu are voce, că o femeie are rochia murdară, că vecinul lui nu știe să cânte, că paracliserul e ipocrit... Și astfel nu se va mai concentra la rugăciune”**.

puteri, atunci se simțea tare cu harul lui Dumnezeu, de aceea atunci se și bucura în slăbiciunile lui, căci Domnul i-a zis: **„Puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune”** (II Cor. 12, 9-10). Chiar din acest motiv Sfântul Apostol Pavel se lauda bucuros întru slăbiciunile sale, ca să locuiască în el puterea lui Hristos.

Tineri sau bătrâni, tari sau slabi, sănătoși sau bolnavi, oricum am fi, putem împlini porunca cea mare a iubirii frățești! Chiar dacă ne-am ruga lui Dumnezeu în fiecare zi, dimineața și seara, chiar dacă am lauda pe Dumnezeu recitând în fiecare zi toate rugăciunile pe care le știm, chiar dacă am împărți toate bunurile noastre celor lipsiți, nici una din aceste fapte nu valorează înaintea lui Dumnezeu atâta cât să ne câștige împărăția cerurilor, dacă nu vom avea în noi dragoste frățească.

Acolo unde este iubire este pace în suflet, liniște și siguranță în mijlocul familiei și al neamurilor. Acolo unde nu există iubire nu există nici pace, nici siguranță.

Ne putem întreba: de ce preotul și levitul nu au fost mișcați de priveliștea omului rănit și prădat de tâlhari? Fiindcă legea care-i obliga la aceasta, ca slujitorii ai templului, nu cuprinsese îndeajuns ființa lor. Erau cunoscători ai legii, dar nu și plinitorii ei.

Pe când Samarineanul, adică un om ce făcea parte dintr-un neam urât de evrei, s-a oprit, i-a legat rănila, l-a dus pe rănit la o gazdă din apropiere, l-a îngrijit o noapte întreagă, iar a doua zi plecând, a lăsat pe rănit în seama gazdei, cu rugămintea de a avea grijă de el și făgăduind să restituie, la întoarcere, toate cheltuielile, fără să se întrebe de ce neam sau religie este.

Samarineanul are milă, se oprește și leagă rănila fiindcă sufletul lui, descătușat de ură împotriva celor de alt neam, se lăsase cuprins și încălzit de iubire. Fapta bună a izvorât din acest suflet întocmai precum aburul se ridică limpede și cald din vasul cu apă încălzită la foc.

Sfântul Vasile cel Mare zice: **„Domnul ne-a învățat că trebuie să socotim aproapele nostru pe fiecare om, pe cel care pătimește, pe cel care are nevoie de ajutor”**. Îndeosebi în cazuri de războaie, cataclisme naturale, foamete, boli etc.

Nu mai întreba cine este cel ce are nevoie de ajutorul tău, cum nici Samarineanul din pildă n-a întrebat cine este cel căruia i-a salvat viața.

Dar pilda aceasta poate fi înțeleasă și într-un sens mai înalt, duhovnicesc. Sfinții Părinți spun că omul care coboară din Ierusalim în drum spre Ierihon închipuie făptura omească, omul, care, prin păcatul neascultării, a plecat din Ierusalimul vieții fericite, din Rai, spre Ierihonul văii

plângerii, spre pământul suferinței și al chinurilor pricinuite de păcat.

Tâlharii sunt diavolii care au dezbrăcat pe om de harurile dumnezeiești cu care Creatorul l-a împodobit. Cuvintele: „lăsându-l abia viu”, spun Sfinții Părinți, înseamnă că nu l-au putut omorî pe om de tot. Trupul i-a devenit muritor, dar sufletul nu. S-a stricat asemănarea cu Dumnezeu, dar a rămas în el chipul lui Dumnezeu, chiar întunecat de păcat, însă în stare de a se îndrepta și înnoi.

Preotul (rabinul) și levitul închipuiesc Legea și Proorocii, adică Vechiul Testament, care deși erau de la Dumnezeu, nu l-au putut mântui pe om din păcatul stră-

moșesc, ci, cel mult, deșteptau în el conștiința păcătoșeniei (Evrei 13-14), pregătindu-l pentru venirea lui Iisus Hristos.

El este Samarineanul cel de sus, de alt neam, cel ce din milă și iubire n-a răbdat să vadă neamul omenesc muncit de Diavolul, ci a venit și ne-a mântuit prin jertfa Sa de pe cruce. Apoi, înviind din morți și înălțându-se la cer, a trimis pe Duhul Său cel sfânt în Biserica Sa, ca prin untdelemnul și vinul Sfințelor Taine, îndeosebi a Botezului și Euharistiei să vindece rănile pricinuite omului de tâlharii patimilor scornite de diavolul.

Biserica este casa de oaspeți la care Iisus a orânduit să fie duși toți cei ce doresc să se mântuiască. Slujitorii ei sunt preoții cei legitimi, urmași ai Sfinților Apostoli și ai Sfinților Părinți cărora le-a fost încredințat darul, dreptul și datoria de a îngriji pe cei bolnavi cu sufletul și cu trupul. „*Mergând, învățați toate neamurile*”, le-a poruncit El Sfinților Apostoli, „*botezându-le și învățându-le să păzească toate cele ce v-am poruncit*” (Mat. 28, 19). „*Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute*”, le-a mai zis Iisus (In. 20, 22)

Sunt cuvinte prin care **Iisus a încredințat slujitorilor Săi după vremi grija mântuirii sufletelor în casa Sa de oaspeți, care este Biserica.**

În lumina acestor tâlcuiri, ne putem da seama mai bine de rolul care revine Bisericii și slujitorilor ei, în lucrarea de mântuire a oamenilor, de pace și apropiere între oameni și popoare. **Prin iubirea aproapei, Iisus vrea să apropie pe cel bogat de cel lipsit, prin iubire.** El vrea să apropie pe cei de neamuri diferite de cei care sunt și se recunosc a fi fiii aceluiași Tată ceresc.

Ascultând această parabolă și adâncind în gând fapta Samarineanului, este necesar **să ne întrebăm dacă noi, creștinii, după două milenii de propovăduire a**

învățăturii lui Hristos, ne-am ridicat cu ceva deasupra concepției strâmte, înguste a fariseilor, cu privire la aproapele.

Mai ales astăzi, când strigătul celui ce suferă ne cheamă să-i privim fața și viața. Să vedem că fața lui este fața noastră, chipul lui este chip de om. Este adevărat că din cauza sărăciei este desfigurat, dar este chip de om în care bate cu putere o inimă și un cuget în care pâlpaie un licăr de rațiune și își cântărește acum toată nenorocirea, își trăiește toată durerea.

Să privim cu grijă și cu dragoste chipul și viața acestor oameni și ne vom cutremura. Lumea de astăzi este un nesfârșit drum dintre Ierusalim și Ierihon, pe care zac cei mai mulți dintre semenii noștri, ca și cel căzut între tâlhari, din Sfânta Evanghelie, cu deosebirea că azi puțini se pleacă cu dragoste de frate asupra lor. De aceea se zbate lumea noastră în mizerie, sărăcie și întuneric, pentru că este lipsită de samarineni milostivi.

Iată ce ne trebuie: inimă caldă de iubire ca să vindece, pe cât este posibil, rănila și durerile oamenilor. Fiecare dintre noi poate fi un samarinean milostiv și astfel să recunoască prin iubire pe aproapele său.

Să avem deci, pentru fiecare, untdelemnul iubirii de frate, ca să-i alinăm rănila sufletești și trupești: pentru cel amărât o vorbă de mângâiere; pentru cel sărac o bucată de pâine; pentru cel neștiutor un sfat bun; pentru cel nenorocit o mână de ajutor; pentru cel rătăcit un îndemn din inimă curată. Și iată, așa, îl vom recunoaște și noi pe aproapele nostru prin dragoste, pentru care îl rugăm pe Dumnezeu să ne-o dea cât mai îmbelșugată. Amin.

(Preafericitul Părinte Daniel)

DESPRE CELE OPT GÂNDURI ALE RĂUTĂȚII

II. Despre duhul curviei și al poftei trupești

Adoua luptă o avem împotriva duhului curviei și al poftei trupești. Poftea aceasta începe să supere pe om de la cea dintâi vârstă. Mare și cumplit război este acesta și luptă îndoită cere. **Căci acest război este îndoit, aflându-se și în suflet și în trup.** De aceea trebuie să dăm lupta din două părți împotriva lui.

Prin urmare nu ajunge numai postul trupesc pentru dobândirea desăvârșitei neprihăniri și adevăratei curății, de nu se va adăuga și zdrobirea inimii și rugăciunea întinsă către Dumnezeu și cetirea deasă a Scripturilor și osteneala și lucrul mâinilor, care abia împreună pot să oprească cele neastâmpărate ale sufletului și să-l aducă înapoi de la nălucirile cele de rușine.

Mai înainte de toate însă, folosește smerenia sufletului, fără de care nu va putea birui nimeni, nici curvia, nici celelalte patimi. Deci de la început trebuie păzită inima cu toată străjuirea de gândurile murdare, «*Căci dintru aceasta purced, după cuvântul Domnului, gândurile rele, ucideri, preacurvii, curvii*» și celelalte. Deoarece și postul ni s-a rânduit de fapt nu numai spre chinuirea trupului, ci și spre trezvia minții, ca nu cumva, întunecându-se de mulțimea bucatelor, să nu fie în stare să se păzească de gânduri. Deci nu trebuie pusă toată strădania numai în postul cel trupesc, ci și în meditație duhovnicească, fără de care e cu neputință să urcăm la înălțimea neprihănirii și curăției adevărate. Se cuvine așadar, după cuvântul Domnului, «*să curățim mai întâi*

partea cea dinlăuntru a paharului și a blidului, ca să se facă și cea din afară curată». De aceea să ne sârguim, cum zice Apostolul, «*a ne lupta după lege și a lua cununa*» după ce am biruit duhul cel necurat al curviei, **bizuindu-ne nu în puterea și nevoința noastră, ci în ajutorul Stăpânului nostru Dumnezeu.** Căci dracul acesta nu încetează de a război pe om, până nu va crede omul cu adevărat că nu prin străduința și nici prin osteneala sa, ci prin acoperământul și ajutorul lui Dumnezeu se izbăvește de boala aceasta

și se ridică la înălțimea curăției. Fiindcă lucrul acesta este mai presus de fire și cel ce a călcat întărâtările trupului și plăcerile lui ajunge într-un chip oarecare afară din trup.

De aceea este cu neputință omului (ca să zic așa) să zboare cu

aripile proprii la această înaltă și cerească cunună a sfințeniei și să se facă următor îngerilor, de nu-l va ridica de la pământ și din noroi harul lui Dumnezeu. Căci prin nici o altă virtute nu se aseamănă oamenii cei legați cu trupul mai mult cu îngerii cei netrupești, decât prin neprihănire. Printr-aceasta, încă pe pământ fiind și petrecând, au, după cum zice Apostolul, petrecerea în ceruri.

Iar semnul că au dobândit desăvârșită această virtute, îl avem în aceea că sufletul chiar și în vremea somnului nu ia seama la nici un chip al nălucirii de rușine. Căci deși nu se socotește păcat o mișcare ca aceasta, totuși ea arată că sufletul bolește încă și nu s-a izbăvit de patimă. Și de aceea nălucirile cele de rușine ce ni se întâmplă în somn, sunt o dovadă a trândăviei noastre de până aci și a neputinței ce se află în noi, fiindcă **scurge-**

